

og Haandværkerforeninger, nemlig for Holstebro, Ringkøbing, Struer, Tisted, Vestervig og Esbjerg, det vil altsaa sige, Andragendet er underskrevet af 22 Foreningers Bestyrelser, som repræsenterer saa at sige hele den vestjydske Befolkning. Jeg beklager meget, at den højtærede Minister ikke har ment at kunne gaa ind paa dette Andragende. Jeg tror, at Vestjylland havde et billigt Krav paa, at der blev taget lidt mere Hensyn til Jærnbaneforholdenes Ordning derovre, end der hidtil er blevet. Det vilde være ikke alene en stor Behagelighed, men ogsaa en stor Lettelse for de fleste af Vestjyhtens Beboere, hvis Jærnbaneforholdene kunde blive ordnede saaledes, at Beboerne i Tisted, Struer, Holstebro med Omegn opnaaede en lettere Forbindelse med Hovedstaden og med Udlandet. Man vilde ogsaa paa den Maade faa en langt hurtigere Postforbindelse, end man nu har. Ja, for vort Bedkommende, der bo i Holstebroegnen ude paa Landet, vilde det medføre, at vi fik Kjøbenhavnsposten ikke mindre end 24 Timer før, end vi nu kunne faa den. Jeg ser nok, at det vil blive en Udgift for Statsbanerne, men paa den anden Side tror jeg, at Bøerne vilde kunne gøre Regning paa en betydelig forøget Trafik, hvis denne Foranstaltning blev iværksat. Der er nu langs med Vestkysten ikke saa faa Badesteder, som om Sommeren blive besøgte af ikke saa faa Menneſter, og hvis Jærnbaneforbindelsen blev hurtigere og bedre, vilde disse Badesteder sikkert blive endnu mere besøgte. I det hele taget tror jeg, at de Udgifter, som denne Ordning vilde medføre for Banen, ikke vilde blive overmaade store, og jeg vil derfor gerne tillade mig saa indtrængende som muligt at bede den højtærede Trafikminister om at tage den Sag under velvillig og nøje Overvejelse, om det ikke kunde lade sig gøre at saa Jærnbaneforholdene ordnede saaledes, som jeg her har peget paa, og som disse Foreninger og de Beboere, som Foreningerne repræsenterer, meget ønske. Jeg tror, det vilde være et stort Gode, i alt Fald for hele Vestkysten.

Dernæst er der en anden Sag, hvorom jeg ved samme Bøjlighed gerne vilde sige et Par Ord, det er en Sag, der vedrører den højtærede Indenrigsminister (Hørring). Det er velbekendt, at man i flere Aar ikke har kunnet faa Tilladelse til at indføre engelske Raceſvin her i Landet. Nede i Holstebroegnen har der som bekendt været en ganske udmærket Svinerace. Den tidligere Direktør for Holstebro Svineſlagteri, afdøde Grosserer Magnus Rør, har i sin Tid gjort et stort Arbejde for Svineracens Forbedring

ikke alene der paa Egnen men ogsaa i hele Landet. Siden den Tid er Svineracen der paa Egnen og vistnok ogsaa i andre Egne gaaet betydelig tilbage. Den nuværende Direktør for Slagteriet i Holstebro, Hr. Nørgaard, har samme Interesse for Svineracens Forbedring som afdøde Grosserer Rør og har været villig til at ofre meget for den Sag. Han indsendte i 1894 et Andragende til Ministeriet om Tilladelse til at indføre ægte Raceſvin fra England, og han tilbød gratis at udstationere dem i Egnen, men Ministeriet gav ham Afslag. Smidletid fik sidste Foraar de sjællandske Landbosforeninger Tilladelse til at indføre disse Svin, og saa vidt jeg ved, blev der ogsaa i August Maaned indført her til Sjælland 24 Raceſvin fra England. Nu mener Hr. Direktør Nørgaard i Holstebro, at hvad der er Ket for den ene, maa være billigt for den anden, og han indsendte saa et nyt Andragende til det høje Ministerium, hvor han bad om Tilladelse til at faa Raceſvin fra England indført, ligesom de sjællandske Landbosforeninger havde faaet. Han tilbød at benytte de indførte Svin til Oprettelse af et Avlscenter nede ved Holstebro, hvilket Avlscenter han tilbød at stille under Statens Kontrol og tilbød ligeledes at lade Svin indkøbe i England ved Statskonsulenten og lade Jndførelsen og Karantæneopstaldningen ske akkurat efter de samme Regler, som de sjællandske Landbosforeninger vare underkastede. Ikke desto mindre fik Hr. Nørgaard Afslag paa sit Andragende. Det har forundret mig en Del, at han ikke kunde opnaa den samme Ket, som de sjællandske Landbosforeninger have faaet, da han havde tilbudt at gaa ind paa de samme Betingelser, de havde. Man kunde fristes til at sige, ligesom man siger om Wendelboerne, at de bo Norden for Lov og Ket, at vi derovre paa Vestkysten næsten skulle bo Vesten for Lov og Ket. Hvad man kunde give de sjællandske Landbosforeninger Tilladelse til, maatte man dog formentlig ogsaa kunne give Direktør Nørgaard fra Holstebro Tilladelse til for Vestkystens Bedkommende. Jeg har fremdraget denne Sag, fordi jeg gerne vilde bede den højtærede Indenrigsminister udtale, hvad der kan være Grunden til, at man ikke derovre i Vestjylland har kunnet faa denne Tilladelse, og jeg vilde ønske, at den højtærede Minister vilde tage denne Sag under nøjere Overvejelse nok en Gang. Jeg haaber da, at den højtærede Minister vil komme paa andre og bedre Tanker og give Hr. Nørgaard den Tilladelse, han har søgt om, og som de sjællandske Landbosforeninger som sagt have faaet. Det er nu saadan, at